

Bemærkninger til foranstaaende Forslag.

Den internationale Overenskomst om Udførslen af Huder og Skind af 11. Juli 1928 staaar — ligesom den samme Dag under tegnede Overenskomst om Udførslen af Ben — i nøje Forbindelse med den internationale Konvention af 8. November 1927 om Ophævelse af Ind- og Udførselsforbud og Ind- og Udførselsrestriktioner med Tillægskonvention af 11. Juli 1928, jfr. de samtidig hermed fremsatte Forslag til Rigsdagsbeslutning.

I den tredje Deklaration i Slutakten til Konventionen af 8. Novbr. 1927 udtales det:

„For at undgaa, at der med Hjæmmel i Konventionens Art. 6 bliver fremsat Forbehold med Hensyn til visse Forbud, navnlig angaaende Huder og Ben, som i Øjeblikket bestaar i et stort Antal Lande, anbefaler Konferencen:

- a. at de Lande, i hvilke disse Forbud anvendes, uopholdelig raadslaar med hverandre for at komme til Klarhed over, om de ikke efterhaanden kunde give Afkald paa alle Forbehold i denne Forbindelse,
- b. at, hvis dette Resultat ikke kan opnaas, de forberedende Skridt tages, for at Spørgsmaalet kan blive løst paa den mest tilfredsstillende Maade paa det i Art. 17 fastsatte Møde“.

Denne Deklaration var blevet vedtaget, fordi det af Forhandlingerne paa Konferencen 17. Oktbr.—8. Novbr. 1927 maatte befrygtes, at der i Henhold til Konventionens Art. 6 i vid Udstrækning vilde blive fremsat Krav om Bevarelse af de mange bestaaende Udførselsforbud for Huder og Ben, hvorved hele det med Hovedkonventionen tilsigtede Formaal vilde blive bragt i Fare.

I Henhold til den nævnte Deklaration har der i December 1927, Marts og Maj 1928 og forud for det i Art. 17 fastsatte Møde Juni—Juli 1928 været afholdt en Række Møder under Ledelse af Formanden for Folkeforbundets økonomiske Komité, Hr. Serruys. I disse Møder har ogsaa Lande som f. Eks. Danmark og Nederlandene, som ikke opretholder saadanne Udførselsforbud, men hvis Interesser skades ved det bestaaende System, deltaget.

Overenskomsten om Udførsel af Huder og Skind undertegnede i Genève den 11. Juli 1928 af følgende 16 Stater:

Tyskland, Østrig, Belgien, Storbritannien og Nordirland, Danmark, Finland, Frankrig, Ungarn, Italien, Luxemburg, Nederlandene, Polen, Rumænien, det Serbisk-Kroatisk-Slovenske Kongerige, Schweiz og Czekoslovakiet.

Overenskomsten er senere blevet undertegnet af Bulgarien, Norge, Sverige og Tyrkiet.

Ifølge Overenskomstens Art. 1 maa Udførslen af Huder og Skind i raa eller tilberedt Stand fra 1. Oktober 1929 ikke være underkastet noget Udførselsforbud eller nogen Indskrænkning, af hvad Art nævnes kan. Ifølge Art. 2 maa der derhos fra nævnte Dato at regne ikke opkræves nogen som helst Udførselstold eller anden Afgift (bortset fra Statistikafgiften), som ikke ifølge Landenes Lovgivninger er anvendelig paa alle Handelstransaktioner, for hvilket de omhandlede Varer maatte blive Genstand.

Omend Overenskomsten om Udførslen af Huder og Skind i sin Tilblivelse staaar i nøje Forbindelse med den ovenomtalte Konvention af 8. November 1927, fremtræder den dog som en selvstændig Overenskomst, der kan sættes i Kraft uden Hensyn til Hovedkonventionens Skæbne. Ifølge Art. 4 skal den være ratificeret inden 1. Juli 1929 og vil, saafremt de i Artiklen indeholdte Betingelser er opfyldt, træde i Kraft den 1. Oktober 1929.

I Henhold til Art. 8 kommer Bestemmelserne i Art. 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12 og 13 i Konventionen af 8. November 1927 og de til disse Artikler hørende Bestemmelser i Protokollen saavel som Afsnit (b) i Protokollen til Art. 1 til Anvendelse paa Overenskomsten om Huder og Skind i den Udstrækning, de i denne paatagne Forpligtelser og de Produkter, som den omfatter, gør det muligt.

Da de i Tillægskonventionen af 11. Juli 1928 deltagende Stater havde givet Afkald paa at fremsætte Krav (jfr. Hovedkonventionens Art. 6) om Bibeholdelse af Forbud for Huder og Skind i Forventning om, at der forsaavidt angaar disse Varer vilde blive tilvejebragt særlig Overenskomst, er de i Henhold til Tillægskonventionens Art. B berettigede til, saafremt Overenskomsten om Huder og Skind ikke skulde træde i Kraft, senere at fremføre saadanne Krav.

Overenskomsten er særlig bemærkelsesværdig derved, at den, næst at forpligte de kontraherende Stater til at ophæve bestaaende Udførselsforbud, binder dem til ikke at erstatte de ophævede Forbud med Toldsatser, jfr. dog Bestemmelserne i Protokollen til Art. 2, hvorved der foreløbig er blevet indrømmet Rumænien Fritagelse for Forpligtelsen i Henhold til fornævnte Artikel.

Løvrigt skal der med Hensyn til denne Overenskomst henvises til den af Udenrigsministeren til Rigsdagen afgivne Beretning af 29. December 1928, jfr. ogsaa Beretning af 16. Januar 1928.